

Mijn huis

Berlijnse Berichten

Columns - 22 juni 2001 - Auteur: Marja Verburg

Het kameraanbod in Berlijn is nog steeds erg groot, maar als je eisenlijstje langer wordt, heb je natuurlijk minder mogelijkheden. Ik heb ik weet niet hoeveel kamers bekeken, en koos uiteindelijk voor een kamer in het Bötzowviertel, een wijk tussen Prenzlauer Berg en Friedrichshain.

Vanwege zijn ligging naast een enorm park (Volkspark Friedrichshain), het feit dat hij aan al mijn eisen voldeed, extreem goedkoop en net gerenoveerd was. Dat wil zeggen: de kamer waarin ik woon, de rest van het huis is nog lekker oud. Ik viel als een blok voor de poster in het trappenhuis, met de alarmnummers van Prenzlauer Berg. Het Prenzlauer Berg van voor de Wende, wel te verstaan. Bovenaan prijkt het nummer van de Volkspolizei. Geschiedenis thuis. En natuurlijk geniet ik van de kolenkachellucht van mijn burens.

Al snel merkte ik waarom deze woning zo goedkoop was: een benedenwoning op een binnenplaats is donker, en je hoort het als je burens de radio aan doen tijdens het douchen. Om maar eens wat te noemen. Wel erg leuk is het om een beetje uit het raam naar de burens te gluren, en uit te vogelen wie waar woont, wie bij wie hoort, en te fantaseren over wat voor een soort mensen het zouden zijn.

Op een vrijdagavond werd er bij mij aangebeld door een journaliste van de Tagesspiegel (Berlijnse krant). "Werkt u misschien bij de ambassade?" vroeg ze. Ik had net een nieuw bloesje gekocht, inderdaad voor mijn werk, waar ik er enigszins fatsoenlijk bij moet lopen, en was aan het kijken of het op het rokje dat ik ook net gekocht had, paste. Ik voelde me op heterdaad betrapt. "Ja, dat kan ik zo moeilijk ontkennen", zei ik. Of ze me mocht interviewen. Ze schreef een reportage over het huis waar ik woonde, en had van de architect gehoord dat er "zelfs iemand woont die op een ambassade werkt". Ik vond het best. Ik hoopte van haar nog een paar roddels over mijn burens te horen. Op maandag kwam ze langs. "Het duurt een half uurtje", zei ze, maar toen ik eenmaal begon te vertellen, raakten we allebei steeds enthousiaster, en inderdaad wist ik ook wat over mijn burens los te peuteren. Twee uur lang, nooit geweten dat er zoveel te vertellen viel over mijn huis.

Zaterdag 16 juni verscheen het op pagina 3 van de Tagesspiegel, in de meeste

Duitse kranten de human-interest-pagina. Hier de integrale versie. Het enige waar ik nu van baal is dat ik het niet zelf geschreven heb.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2830/mijn-huis>